

Φ.—Δώσε μου την, Περικλή, κι' άφοι πρώτος σ' ξεράσης
δώσε μου την να ξερνώ για τού μέλλοντος τās δράσεις.
Δός μου την να μ'ι χαρής...πού την 'βρήκες, βρι τσολιά,
μιάσ 'στ' άλλα κιελοπόρια;...
για φαντάσου να ξερνώ 'στη λέκανή την παληρά
για τήν δράσι τήν καινούρια.

Π.—'Αμμ'είδες και τόν 'Ηρακλή, τόν άνδρα τόν θεσπέσιον,
πού φάνεται παρόμοιος μ' εικόναν τόν Φαρνείσιον;

**'Ο Φασουλής, ό πρώτος παλαδός,
'όντ'ν 'Ηρακλή προδεύχει' εύλαβός.**

'Αθάνατε παλληκαρά,
πούχεις τὰ νεύρα τὰ γερά,
ισύ που 'πήγες άρθος 'σ'της γής τὰ τετραπέρατα,
σύ, που τώ 'λάφι τ'σάκωσις μ'ι τὰ χρυσά τὰ κέρατα,
'κράτης μ'ι τώ χέρι σου κι' έμια τὰ πρώτα 'λάφια,
πού τής Τουρκιάς, τριέσπερε, τώ κέρατο 'γανώσαμε,
και τάρματά μας έπιτα τὰ 'βάλαμα 'στὰ ράφια,
και βλέπωντάς τα μόνοι μας τὰ δαρνοστεφανώσαμε.

'Εσύ, που κάθε δράκοντα 'πατούσες περιωτόν
κι' έκ τών κεράτων άρπαζεις τόν ταύρον τών Κρητών,
έλα συμπάζεις κι' έμια τούς δράκοντας τούς λαύρους,
πού πάντ' από τὰ κέρατα τασκώναμε τούς ταύρους.

'Εσύ τώ τέκνον του Διός, τώ μέγα, τώ γενναίον,
πού 'τόξισες τās όρνιθας τής λίμνης Στυμφαλιάς,
σύ και τὰ ράμφη τόξισες σημερινών όρνέων,
όπου ξεσχίζου λαίμαργα τούς λαϊκάς κοιλιάς.

'Εσύ, που 'περιπάτησες εις 'Εσπερίδων κήπους,
σύ, που τόν πόντον έπλευσες τού Θρηκικού πελάγους
κι' έφερες τούς πυρίπνοας κι' άνθροποόρους ίππους,
ήμερωσι και τών Ρωμητών άνθρώπους ιπποράγους.

Σύ, που κι' αυτόν τόν ουρανόν ισχύκωσις έπ' όμων,
σίκωσι τὰ σκουπίδια μας, τὰ κομριτι τών όρνέων,
πού μέχρι σήμερα πιτουν προς ουρανούς ακριέρων
σάν Καρναβάλων λειψανα κι' ύπόλοιπα λαφύρων.

'Εσύ, που ξένου τέρατος τώ μένος καταστοιλάς
άνθρως 'στ'ο Γιβραλτάρ τās άθανάτους στήλας,
στηλίτευ 'στην γήν αυτήν Τσολιάδων Ευρωπαϊών
όσους Στληλίτας άπαντής σημερινών προπαίων.

'Εσύ, που και τόν Κέρβερον άνήγαγες έξ 'Αδου
και δίν υπήρχ' επιβλήσις 'στὰ Τάρταρα καμμία,
επάκουσον, παρακαλώ, κι' ένός Ρωμηού σκαρτάδου,
και βάλε μας τόν Κέρβερον 'στου κράτους τὰ Τραπεζα.

Και σύ κοντά του να σουρρηξ, ό τέκνον τής 'Αλκμήνης,
και τού Κερβέρου Κερβέρου άκοίμητος να μείνης,
γιατί κι' έκείνος πιθανόν δουλειάσις να μάς σκαρώση
κι' όλο τώ ταιγαρόχηρτο μιά νύκτα να σουρρώση.

Σύ, που πνιξαν και λόντας αι σιδηράκι σου χείρες
κι' έπαθλον τής νίκης σου τήν λεοντήν των 'πηρες,
μ'ι τής όργής τής τρομεράς τήν άσταραποδροντήν

βγάλε και ποδοπάτησε καμπόσων λεοντήν,
για να φανούν ξεσκέπαστοι κοινοί φορογαϊδάροι,
πούκαι μισή των τιμή να βάζουν και σαματί.

Σύ, μυθική Τριέσπερε, σύ, Γίγα των καιρών,
τώ σύμβολον τής άρετής, τής ρώμης, τής υγείας,
ισύ, που κατεσάρωσις τής κόπρου τών σωρών,
όπόσον έπισώρευον ό Βασιλεύς Αύγειας,
τήν κόπρον τήν άμέτρητον τού ταρινού κοπρώνος
σύ σάρωσι τήν μόνοσ.

Τί κόπρος δυσθεώρητος!...και σύ μ'ην άπορήσης...
ύπερπληθύνη μ'ι πολλούς φωστήρας ευκοιλίους...
κι' ένα πολλοστημόριον αυτής αν καθαρίσης
προς άλλους ισοδυναμει τών χρόνων σου χιλίους.

'Εδώ, που λόγων ήχηρών καρλάζει Νιαγάρας,
ζωντανίει βρυχώμενος, μαϊνόμενος, φρενήρης,
καθώς όπόταν έσφαζεις τὰ τέκνα τής Μεγάρας,
και σίκωσι τώ ρόπαλον άλληπτητα να διερρε
κι' αυτούς, που νέον Σύνταγμα θαυματουργήν γυρεύουν,
κι' όσους τήν ψωρο-Κώσταμα μ'ι τώ παρόν κορυύουν.

Γι' αυτά προσεύχονται πολλοί
'στ'ο όρέμμα τώ Διογενίς,
τοιούτα σ'ι παρακαλει
κι' ό Φασουλής ό κουνενίς.

(Αίρωνς ή γή κι' ή θάλασσα μ'ι βρυχημόν κλωνίζεται
κι' ό μέγας ήρος 'Ηρακλής έμπρός των έμφανίζεται,
κι' ανοίγόντας τής φούταις του τὰ στόματά των κλείνει
κι' έπιτα μ'ι τώ ρόπαλο τόν άφάλο τούς λύκει.)

**Και καμπόδαι ποικιλιάς,
μ' άλλους λόγους άγγελιάς.**

'Ορέλης ό Σκυλίτης, κομπάρος προσφιλής,
μας ήλθεν εκ Βομβάκις άκαμάτος κι' εύσταλής,
κι' όλοι τόν επανείδαν μετά χαρής πολλής,
κι' οί συγγενίς κι' οί φίλοι κι' ό Ρωμο-Φασουλής.

Τώ Δίκαιον τώ Ποιητόν,
τὰ μάλιστα σημαντικόν.

Συνέγραψε μ'ι έμβριθεαν, μ'ι λόγου σπουδαϊότητα
και τόσην γλαφυρότητα

Μανικής 'Αντισαγγελίης 'στόν 'Αρειόν τόν Παίγον,
τής Θεμίδος τής άληθούς διαπρητής παράγων.

Τώ 'Λεύκωμα τής Κρήτης...θά 'έγγη μ'ι τόν 'Απρίλην,
δικασμοί τώ τεύχος πολλών λογίων ύλην,
κι' ό Γλέννης Παπαδάκης μ'ις 'στ'ο Χανιά τώ βγαζει...
συνδρομητικά γενήτε κι' ό Φασουλής φονάζει.

'Ενά Πινακοθήκη των Φιλοτιχών βγαίνει...
λαμπρότατον τώ τεύχος κι' άνάρπαστον θά γενή.

'Εκραση Βιβλιοθήκη...τελευταίως έτυπώθη
και παγκάλως ξεδόθη

'Εκλοπίμερος ό Σπράτης... τώ πολυκροτον βιβλίον
τού Στεφάνου Κουμανούδη, ύπασκουρος Μουσών ίγαλειαν.